

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

ΜΑ ήμινε μόνη στο δωμάτιο του φιλόζωνου αυτού σπιτιού ή Αίσα εζήτησε σ' ένα καθύμα κ' άκούητος το κεφάλι της στά χέρια της. Ήταν ζήτηρη ή νεύρωσάνε ; Ή σκηνή των γεγονότων που μεσολάβησαν άπ' το πρωί ως την ώρα αυτή, της έφεραν έλλειψη. Είχε πάρει την απόφαση να πεθάνη, οίχτηκε στη θάλασσα, ζητώντας στο θάνατο την γαλήνη π' όμοι ; κα που έγινε ένα θαύμα και σώθηκε. Στη σάστιαση αυτή ή Αίσα έβλεπε το δάχτυλο του Θεού...

Πώς άλλος, παρά ο Θεός έβγαλε μπροστά της το Λόρη ; Άν δέν βρισκόταν ο νεός αυτός, θάτανε πια νεκρή. Και τότε τί έλεγε να ζώνη ;

Νά ήψη, έπαιρο' άπ' όσα συνέβαιναν, δέν τό ήθελε. Νά άπαραισθή ν' αυτοκτονή για δεύτερη φορά, θά ήταν σάν να πήγαινε ένώτια στις βουκιές του Κερίου. Ίσως ή άπροσδόκητη αυτή σωτηρία της νάχε τό λόγο της. Πώς ξέρι ; Ίσως να της έστειλε ο Θεός τό Λόρη για να τή σώση, όχι μονάκι άπ' τό θάνατο, αλλά κ' άπό την άπελπισία και την άπορησμένη, που γέμιζε την ψυχή της...

Βυθισμένη καθώς ήταν στις σκέψεις αυτές, ή Αίσα δέν αντίεληφθη τό Λόρη, που άλλωστε τότε κ' αυτός και φωνάζοντας στεργά ρούχα, πλησίασε στην πόρτα, την άνοίξε λίγο και κάρταζε μέσα...

Ή άτυχη νέα ήμινε έτσι συνελαμένη άπ' τις σκέψεις της άκατιά. Σηκόθηκε έντρονα κ' άρχισε ν' άλλωζο ρούχα. Όταν ντύθηκε,

γονάτισε κάτω, σήκωσε τα χέρια της ψηλά και με τό μάτια βουρκωμένα, ψέφωρεσε :

— Θεέ μου, σκεχόσεσέ με !... Άς γώνη τό θέλημα σου. Κύριε... Θεί κώμο δίπες με φωτίσεις...

Σηκόθηκε έντρονα και μπήκε στην τραπέζαρία του σπιτιού.

Ήσαν εκεί συγγεντομένοι, ο Λόρης κ' όλη ή φιλική του οικογένεια. Της σερβίρισαν τσάι με γάλα και ζωνιά και άπέτησαν κ' ή Ήλπίδα με περιέργως έρωτησεις.

Ή Αίσα έννοιωσε τότε μια άβάσταχτη κούραση και γινη. Το μωλό της ήταν άκόμα θολό...

Ή καρδιά του σπιτιού τό κατάλαβε και της πρότεινε μ' ένγενικό τρόπο να πλαγιάσει λίγο στο ντιβάνι.

Ή Αίσα ποθούσε ν' αναπαυθή, μα άρνήθηκε.

Ήθελε να γυρίσει σπίτι.

— Αναπαυήθε λίγο, δεσποινίς, της είπε κ' ή ο Λόρης. Θά σάς ζώνη καλό. Θά συνέθετε έντελλος και θά στεγνωθούν και τα ρούχα σας. Θά τά φορέσετε έτσι και δέν θ' αντίληφθούν σπίτι σας τί συνέθε.

— Δέν θ' αντίληφθούν τίποτα ; είπε κ' ή Αίσα άρημονίκα και πλάγιασε στο ντιβάνι.

— Άναμφ βόλωε. Κι' έτσι θα τους απαλλάξετε από μια άνησυχία που...

Μά δέν πρόλαβε να τελειώση τη φράση του.

Ή Αίσα πινάχτηκε ένάντιο, ένα ξεφωνητό τρόπον ξέφυγε άπ' τό στόμα της, μα λέξι γεμάτη άγωνία :

— Τό γράμμα !...

Και λιποθύησε.

Την έσηκωσαν και την επλάγιασαν στο ντιβάνι.

Ή καρδιά του σπιτιού πουζε άρξίζει να έννοι τι συνέβαινε, ρώτησε τό Λόρη :

— Τι συμβαίνει ; Γιατί τρώαζε έτσι στα καλά καθούμενα, ή καμένη ή νέα ; Τι γράμμα είν' αυτό που την άνησυχισε τόσο ;

— Ο Λόρης άναγκάστηκε να τους πη όλη την αλήθεια.

— Δέν ξέροι, κατέληξε, τί τρομερή συμφορά χτύπησε την άτυχη δεσποινίδα. Για ν' άποφασίσω να σκοτώθω, θά πη πός κάτι τό φοβερό της συμβαίνει. Τι ; Δέν θέλησα να την ρωτήσω. Είνε τόσο λεπτή κ' ένγενική κατέλλα, που θά την επλόηωνα με τις έρωτήσεις μου...

— Φτωχό κορίτσι ! είπε ή οικολόσποινα.

Και συμπλήηωσε :

— Θά τη ρωτήσω έγω, όταν συνέλθη, τί γράμμα είν' αυτό, που την άνησυχι. Πώς ξέροι ;... Ίσως μερούσουμε να τη βγάλουμε άπ' τη δύσκολη θέση που βρισκόεται...

— Έκτός εάν έννοι αυτό τό γράμμα της, είπε ο Λόρης, βγάζοντας τό σημείωμα που άφηρε ή Αίσα μέσα στο καπέλλο της, πέφτοντας στη θάλασσα. Θά νόμισε ίσως πός τό ξέχασε στα βράχια

και θά φοβήθηκε μήπως τό βρούν, τό διαβάσουν και τρέξουν κ' άνησυχίσουν τους δικούς της.

— Ίσως νάμια έτσι, είπε ή οικολόσποινα.

Τό σημείωμα που άφηρε στους θεράζονε, πριν πέσει στη θάλασσα. Αυτό ούτε τό θυσιάνε καλά-καλά. Θεωρήθηκε ξεφάρμα, μέσα στη ζέλη που την κατείχε άκόμα, τό γράμμα ποθούσε στη λεία. Γι' αυτό τρώαζε τόσο. Γι' αυτό άναστατόηκε. Γι' αυτό λιποθύησε άπ' την ταραχή της. Τι θά συνέβαινε, αν κατά μορφή σήκωσσι, τό γράμμα της αυτό έφτανε στο σπίτι, πριν γυρίσει εκεί ή ίδια ;...

Βέβαια ένα γράμμα άφει, και πια μάλιστα, να γιάνη άπ' τό Η. Φάληρο στην Άθήνα. Μα αν αυτή τη φορά τό γράμμα της έφτανε σπίτι, μέσα στ λίγες ώρες ; Άν ή σκληρή Μοίρα τά έφεραν έτσι τά πράγματα ;

Ή σκέψεις αυτές ζώνανε τη Αίσα να τρώαξη και να πορναστή κώμο λιποθύη. Και την έφεραν βέβαια στις αισθήσεις της σε λίγο, μα έξαντλημένη καθώς ήταν, βυθίστηκε σε βαθύ ύπνο, μόλις συνέθε...

Άποκάμσαν τότε να την άρψουν ν' αναπαυθή.

Ή όρα πέρασε... Έπρωσε μεσ μερι...

Ή Αίσα κούνησε άκόμα.

Ο Λόρης κάθως κ' έφυγε μαζί με τη φιλική του οικογένεια, χωρίς να υπομείνεται ότι ή Αίσα είχε στείλει τό πρωί τό μορφο ένκίνο γράμμα στο σπίτι της...

Σηκόθηκε για μια στιγμή να πώ και να καθήσυχάση τη μητέρα και την άδελφή της Αίσα. Μα τί θα τους έλεγε ; Πώς θα δικαιολογούσε την άπουσία της Αίσα ; Γι' αυτό άφηρε τά πράγματα να τρώαξουν τό δούλο τους, ως την ώρα που θά ξυπνούσε ή Αίσα.

Ή Αίσα ζώνησε στις τρέξι τό άπόγευμα. Είχε έλαφο πορτό. Το μωλό της ήταν βαφο και τό σώμα της πουόσε. Σηκόθηκε όσπύσο και κάθησε στην τραπέζαρία για να πη ένα φλιτζάνι τσάι.

— Είπατε καλύτερα τόρα ; τί ρώτησε μ' άνησυχία ο Λόρης, βλέποντας τό μωρό της φλωγώμενα και τό μάτια της θολά.

— Ναί, τόρα είμαι καλύτερα, άπάντησε ή Αίσα.

Ο Λόρης κάθως πιά της.

Ήταν άνησυχος, τον έπαινε ή άγωνία. Είχε την προαισθήση ότι κάτι κακό θά συνέβαινε. Μα τί άκούσος, δέν ήξερε κ' αυτός.

Σ' μια στιγμή κούταξε τη Αίσα στο μάτι και της είπε :

— Πέστε μου, άνοίξε την καρδιά σας σ' ένα. Γιατί θέλατε ν' αυτοκτονήσετε ; Μα γιατί,

γιατί ;

Ή Αίσα χαμήλωσε τό κεφάλι της, χωρίς ν' άπάντηση.

Υστερα στήλωσε τό μάτια της στο Λόρη γεμάτα τρώα και τρώασιε :

— Θεέ μου, τόσο είμαι ζαλισμένη !... Θεέ μου, λυτήσων τη μητέρα μου !...

— Τι συμβαίνει ; ρώτησε άνησυχος ο Λόρης.

Ή Αίσα σηκόθηκε δοθή.

Έπρωσε διόλωση.

— Τό γράμμα ! φώναξε.

— Τό έχω έγω, δεσποινίς, ήσυχάστε, είπε ο Λόρης.

— Τό έχετε σεις ; Άλήθεια ; Ποι τό βρισκάτε ;

— Στην άκτι, μέσα στο καπέλλο σας...

Ή Αίσα κούνησε μ' άπελπισία τό κεφάλι της.

— Όχι αυτό... Όχι αυτό, είπε.

— Άλλά τότε ; Για ποιο γράμμα μιλάτε ;...

— Έκείνο πούγγαμα κ' έστειλα σπίτι μου. Ω, δυστυχία μου !...

Έλάτε, έλάτε να φύγωμε γρήγορα... γρήγορα...

Ο Λόρης άρχισε να κατελαβαίνη.

— Γράφατε στους δικούς σας ; ρώτησε τη Αίσα.

— Ναί, άπάντησε ή νέα. Ναί, τους έγγραφα τό πρωί. Τους έγγραφα πός σηγάνο ν' αυτοκτονήσω. Έπρωσε τό γράμμα στο γραμματοκόμωτο... στο Η. Φάληρο. Σηκόθηκε τί θά συμβή αν τό λάβαινε.

Άς μή ζώνουμε καρό, σάς παρακαλώ... Πρέπει να τρέξουμε... Είν' άπόγευμα πια. Τό γράμμα θάφτασε στο σπίτι...

(Άκολουθεί)

Ή Αίσα πλάγιασε στο ντιβάνι...